

[Formanden.]

Skønt Danmark ikke var aktiv Deltager i det store, blodige Opgør, har det danske Folk alligevel lidt meget følelige Tab. Lad os mindes alle dem, Tyskerne henrettede, og dem, man tog Livet af gennem Mishandlinger. Lad os mindes alle vore over 1300 Sømænd, som satte Livet til under farefuld Gerning for at bringe os haardt tiltrængte Fornødenheder, og de mange af vore Fiskere, som vi mistede paa Grund af Usikkerheden paa Havet. Vi staar i stor Gæld til dem og til deres efterladte. Vi sørger alle over alle dem, vort Fædreland mistede i de fem knugende Aar. Ære være deres Minde!

I særlig Grad føler jeg Trang til at mindes de faldne unge Danske fra Sydslesvig. Deres Tal er sørgeligt stort. Der er næsten ikke et dansk Hjem i Sydslesvig, der er uberørt; nogle, ja mange, har mistet mere end een Søn, og der er Familier, hvor alle de indkaldte Sønner er faldet. Ja, der er Tilfælde, hvor Far og Søn begge er faldet ude paa den blodige Valplads. En dybt sørgende Enke og Mor sidder ene tilbage.

Sorgen over alle disse faldne er ufattelig for os. Det drejede sig jo om de unge, der skulde overtage Forældrenes Gerning. De repræsenterede Haabet til de kommende Dage. Nu hviler de i fremmed Jord, spredt vidt omkring paa fjerne, ukendte Steder. Deres kære er afskaaret fra at besøge deres Grave eller blot at bringe dem en Blomst fra Hjemmets Have. Vi nærer den dybeste Medfølelse med disse mange danske Hjem, der er ramt saa haardt. Det koster noget at være dansk Sydslesviger.

Vi Danske, der har vort Hjem inden for vort Riges Grænser, har god Anledning til at sende en kærlig og deltagende Tanke til vore Landsmænd i Sydslesvig. (Medlemmerne paahørte hele dette Afsnit af Formandens Tale staaende).

Retstilstanden i vort Land blev under det tyske Misregimente paa det skændigste traadt under Fod. Om civiliseret Retspleje har der slet ikke været Tale. Uden Undersøgelse blev Landsmænd hentet fra deres Hjem eller Virkeplads, slæbt bort og anbragt i rædselsvækkende Koncentrationslejre, hvorfra mange vendte tilbage i mishandlet Tilstand.

Vi mindes i denne Forbindelse vore Landsmænd af jødisk Race, som ved Nattetid helt eller halvt nøgne blev slæbt ud af deres Hjem, smidt paa Lastbiler og kørt ud til Frihavnen, hvorfra de blev sejlet til Tyskland. Selv meget gamle Folk blev ikke skaanet. Mange mistede Livet. Vi har længtes efter at byde de overlevende velkommen tilbage.

Ogsaa vore syge har faaet den tyske Hensynsløshed at føle. Adskillige Sygehuse og Sindssygehospitalet er efter Paabud blevet ryddet for at skaffe Plads til tyske Patienter.

Jeg finder Anledning til her at udtale en varm Tak til vort Naboland Sverige, som med enestaaende Gæstfrihed og Opofrelse tog mod Tusinder af vore Landsmænd, som maatte flygte her fra Danmark og søge Tilflugt paa den anden Side af Øresund. Det var en storslaaet Hjælpsomhed fra Sverige, vi her blev Vidne til. Vi